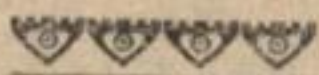

poćenym konju. Nětko móžeštaj tež Hanuš a Jurij so na njeho synyć. A runjež so jimaj tež hišće kusk spjećowaše, dha tola wjacy tak strašny njebě kaž prjedy. Wjacław pak móžeše so kóždy čas na njeho synyć a ženje so kón ani kuska njewobaraše. Bě do cyła přewinjeny a Wjacławej přecy najlěpje posłuchaše a jeho najlěpje znaješe. Hdyž Radzinec nan widžeše, kak so synej krasny kón lubi, by jemu jeho rady kupił, ale Hanuš do toho njezwoli, měnjo, zo džěn móže Wjacław tež tak na nim jěchać kaž husto so jemu zachce. Tak bě sebi Wjacław sam konja dobył, kotryž dyrbyeše jemu pozdžišo hišće wjele službow činić.

IV.

Cuzy ryčeř.

Žiwjenje na wsach je hišće džensniši džeń jara jednore a přeměnja so mało. Hišće mjenje přeměnješe so za tamne časy, wo kotrychž tu powědamy. Za naš čas přijědže abo přińdže tola hdys a hdys něchtó cuzy do wsy, haj druhdy tu sami ludžo wokoło pućuja, kotřiž maja něštožkuli džiwne pokazować, zo bychu sebi z tym pjenjezy zaslužili. Tehdom zabłudzi so mało hdy štó do njeznatych wjeskow, a te